

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

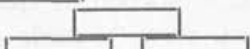
Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: J. Lampe: Praktična navodila za september. — J. Lampe: Frank Benton. — Iv. Jurančič: Naš napredek. — Matej Vidmar: Najvažnejše čebelarjevo opravilo v jeseni. — Ivan Nepomuk Babnik: Marodér. — Kurbus: Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu. (Konec.) — Iv. N. Babnik: Čebelarjem v preudarek. — Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva.

Praktična navodila za september.

(J. Lampe.)

V navodilih za avgust, sem omenjal, kako lahko se je izogniti ropanju, ako smo previdni v tem in onem, in kaj storiti, če so roparice kak panj ali ves čebelnjak že napadle.

Ko je paša ponehala, nastane kaj rad rop, ki je tem nevarnejši, ker takrat navadno nimamo svojih čebel pred očmi. Ropanje je včasih tako silno, da je varuh v veliki zadregi in sega po sredstvih, ki nimajo pomena, ali pa so celo škodljiva. Ta maže brade s hudo dišečimi olji, ki domače braniteljice zbega, roparicam pa daje pogum, da tem silneje napadajo svoj plen. Drugi škropi in poliva z vodo, da domačinke izgube duh po svoji matici in izbeže v panj, za njimi pa roparice. Ta jih ogreba izpred panja in mori, drugi požiga in smodi. Uničujejo se sicer roparice, z njimi pa tudi zvesta straža. Včasih jih celo kdo zamaši, da se zaduše, od vročine raztaja satovje, in se med cedi skozi špranje. Edino pametno in neškodljivo sredstvo pa je sledeče: nalomi si strešne opeke v podolgaste, štirivoglate kosce, kar se ti bo po kratki vaji posrečilo. Na brado, na vsako stran prašnice položi po en kosce, nanja pa tretji v podobi . V potrebi lahko spodnja kosca tako drug k drugemu primakneš, da morejo če-

bele le posamezne skozi. Skozi tako ožino pa roparica s slabo vestjo ne gre, ker se v njej obrniti ne more. Ako pa je nastal rop tik pred zaključkom paše, ne čakaj več zadnjega dne, ampak naloži svoje panje in odpelji jih, ker je ropanje od dne do dne hujše, razun če nastane deževno in hladno vreme, ki se ob njem rop sam po sebi neha. Opazuje se tudi, da čebele pred zimo izženo vse starejše čebele iz panja, enako kakor preje trote, jaz pa menim, da to ne velja toliko starim, kakor pa onim pohabljenim, ki so si v boju z roparicami pohabile ude in raztrgale perutnice. Ne le napadeni, ampak tudi ropajoč panj oslabi tedaj pred zimo; zato se pa ognimo ropanju, kjer se le da ogniti.

September je čebelarjem najvažnejši mesec celega leta. Paša je do srede mesca do malega končana, in čebelar lahko reče: kar je, to je! Panjovi, prepeljani iz paše takoj po Mali gospojnici, pokladajo se na tehtnico, čebelar pa zaznamuje težo vsakega posameznega, sešteva in odšteva, množi in deli in dobi končno število kronic kot čisti dobiček za svoj mali trud, ki so mu ga sladile pridne čebelice s prijetnim šumenjem, zabavnim in poučnim delom. Le pomisli, kako draga je zabava drugod, včasih se pa še celo za drag denar prav pošteno dolgočasiš. Pri čebelah pa so ti tekle ure, kakor minute. Nisi prišel na glas pijanca in igravca, nisi si nakopal tožb zaradi nepremišljenih besed, ni ti bilo treba posedati o pondeljkih in naslanjati težke glave, spoštujejo te sosedi in domači, zadovoljen si sam s seboj in vrh vseh teh dobrot imaš še čist dobiček. Svetle kronice z rumenimi zlati so ti dar iz neba, ki si mu lahko hvaležen zanj.

Po razmerah odločuje sedaj čebelar, katere panje bo prezimil, katere prodal medarju in katere izpraznil doma v okrepljenje drugih in da si napolni svojo prazno medeno posodo, kajti vemo, da je za sedmimi rodovitnimi leti prišlo sedem nerodovitnih čez ves Egipt. Kakor si izberemo za naslednika v posestvu najboljšega sina, tako odločimo za pleme le taka ljudstva, ki imajo vse lastnosti, ki si jih pri svojih čebelah želimo. Predvsem proč z vsemi čez dve leti starim maticami, saj pri našem čebelarjenju imamo vedno dve tretjini ali še več mladih, letošnjih. Pa tudi od teh nam vse ne ugajajo. Prva zastavlja že prvo leto preveč trotove zalege. Proč z njo! Druga ima pretrgano, več ali manj raztreseno zalego; proč z njo! Tretja sicer nima teh napak, ali delo le ni šlo v panju naprej in ljudstvo se tudi ob dobri paši ni namnožilo, kakor pri drugih v istih razmerah. Proč z njo!

Zalege najdeš ta mesec malo ali celo nič; zato je pa tem lažje zameniti kako slabejšo matico z boljšo, ker se čebele le malo brigajo zanjo, pa se tudi oplojena matica sploh doda brez skrbi takoj, ko je postalo ljudstvo po odvzeti prejšnji nemirno in se brezmatičnosti zave. Takemu ljudstvu doda se matica brez vznemirjenja skozi pripravno cev v temno središče.

Dasi je dobra matica važen, celo najvažnejši del za pleme odbranega panja, treba se je vendar ozirati tudi na druge, za dobro prezimovanje in nadaljni razvitek v prihodnjem letu važne lastnosti. Predvsem mora imeti dovolj dela. Ozirati pa se je ne le na množino izdelanega satovja, nego tudi

na kakavost. Nismo sicer že davno več tako strogi, da bi ne privoščili ljudstvu niti za dlan trotovine v delu, saj vemo, da troti v primernem številu delavnost ljudstva tako vsposodbujajo, da ono jako uspešno tekmuje z drugimi, ki smo jim odvzeli trotovino do zadnje celice. Taka prenapeta strogost pa prisili večkrat čebele, da izgledajo pravilno satovje in ga nadomeste s trotovino, ali pa, da se gode v čebelnih lončkih mali troti, po katerih se matice v prihodnjem letu v rodovitnosti oslabe. Vendar pa bo delo s preobilno trotovino ljudstvu pri razvitku na kvar, torej proč z njim!

Neobhodno potrebna za dobro prezimovanje in uspešno čebelarjenje pa je tudi zadostna množina medu. Panj, ki nima 12 kg vsebine, kar v navadnih razmerah zadostuje do srede aprila, je prelahek, torej proč z njim. Ker pa čebele vsako leto ne nabere toliko, kolikor potrebujejo za zimo, zato naj čebelar doda že zdaj toliko zadelanega medu v satovju ali pa naj poklada v večjih porcijah raztopljenega sladkorja več večerov zaporedoma, tako dolgo, da dobi panj za zimo potrebni živež in ga še lahko pokrije. V manjših porcijah ali v presledkih pokladan med bi zapeljal matico zlasti v toplejših dnevih, da bi pričela na novo leči.

Ko smo se tedaj preskrbeli s potrebnim številom plemenjakov preostajajo nam še težji in lažji panji, ki jih odločimo za med. Matice teh so torej že prebrane, ne potrebujemo jih več. Glede množine ljudstva opazili smo pri odbranih plemenjakih, da se je ta vsled silnih naporov jako skrčila. Temu nedostatku kaj lahko opomoremo, ko bomo krčili število panjev. Mesto da bi jih žveplali, dodali jih bomo po potrebi tistim, ki jih potrebujejo. Žveplanje je najgrša navada naših starejših tovarišev. Kdor se dandanes še poslužuje žveplenega platna, ni napreden čebelar, ni vreden da je dočaka dvajseto stoletje. Ta mrtvaški duh tisočerih čebelic, ki jih je žveplo zadušilo, to s čebelami natlačeno satovje odvzame poželenje po medu skoraj vsakemu, kdor je opazoval to delo. Počakajmo rajši deževnega ali vsaj oblačnega in hladnega dne. Prenesimo v pripraven prostor panj za panjem izresujmo iz njih sat za satom, čebele pa pobrišimo z gosjim peresom v prazen, zato pripravljen panj, delajmo sploh snažno in previdno ne pa hlastno, kot bi bile čebele ukradli.

Kako se med loči, iztoči in stlači, bi bilo preobširno tu govoriti, saj se je o tem že pisalo, opomnim le, da med, ki je namenjen za pitanje, mora biti le zadelan med, ne ena čebela in ne ena zalega vmes, ker le tak med zasluži ime garantirani pitanec. Ponekod tega medu niti ne izstočijo, ampak ga pokladajo spomladi z voščinami vred. To nikakor ni napačno, ker čebele tedaj tega umešanega voska ne zavržejo, nego ga porabijo za novo delo, ki se tem preje začne. Manj važno je sicer, kako se ravna z medom druge vrste, ki se porabi doma ali pa proda kot užiten med, nikdar pa kot med pitanec; omenjam le, da imamo dandanes točila na razpolago po primerno nizkih cenah, ali pa, da si jih priredimo tudi sami, če smo kupili le potrebno železno vrtilo. Izvrsten med je vedno najčistejši in najokusnejši, in ga nam torej ni treba ceno prodajati.

Frank Benton.

(J. Lampe.)

Dalje.

Gospod urednik mi poda v zadnji številki v roke pero, da naj opišem svojega nekdanjega soseda, čebelarja Franka Bentona, ki se nas je po petnajstletni odsotnosti zopet spomnil, nas 12. avgusta t. l. skoraj nepričakovano obiskal in bil štiri dni naš ljubi gost. Kdo bi odrekel sosedu čebelarju par vrstic, saj vemo, da smo dolžni družbo podpirati ne le s suhim goldinarčkom na leto, ampak tudi duševno, po svoji zmožnosti. Poleg pravice, brati list, ima pravzaprav vsak član tudi dolžnost, delati zanj. Lahko je pisati o navadnem sosedu, ki ga poznamo od mladih nog, ki je naš domačin, težko pa o možu, ki se kakor zvezda repatica vrne šele čez 15 let, pisati o možu, ki je bil svoj čas živa uganka vsem, ki so z njim občevali, uganka deloma tudi meni, dasi nisem bil le sosed njegov, nego tudi njegov učenec in prijatelj. Dasi nam je Benton uganka bil in bo uganka ostal, osvetliti hočem nekaj njegovih lastnosti, pravih ameriških lastnosti, ki se jim imamo zahvaliti, da smo ga spoznali, če tudi le deloma in iz dobre strani.

Za rojstvo in naslov se v Ameriki ne vpraša, tudi Benton tega nikdar ni omenil.*) Človek velja tam toliko, kolikor more in zna; celo izpričevala so postranska stvar. Je li potomec onih rdečekožcev, ki so še pred 400 leti padli na tla, če je Evropejec vstrelil v zrak, ali je potomec tistih Angležev, ki so se polastili zemlje in jo tlačili dolgo vrsto let, kar bi se dalo sklepati iz njegovega angleškega imena, ali pa je zmes obeh, tega mislim niti on ne ve.***) Zadostuje nam vedeti, da se sam čuti Amerikanca, po jeziku in veri pa Angleža. Če bi Amerikanci imeli čebelnjake, kakor jih imamo mi, in ne bi postavljali svojih stoječih panjev z nogami in strehami v dolge vrste, ali pa tudi navskriž, kakor hišice v kaki gorski vasi, rekel bi skoraj, da se je Benton rodil v kakem čebelnjaku, zakaj marsikaj je vedel povedati, kako je čebelaril kot pet-, štiri- in celo triletni deček. Benton je bil rojen 1852. l. v Zjedinjenih državah severne Amerike ter se posvetil učiteljskemu stanu vobče, čebelarstvu pa posebej. Poslušajmo, kaj pravi iz dobe svojega učiteljevanja: „Učitelju pri nas ob času moje mladosti ni bilo z rožicami postlano.***) Z nekim svojim učencem sem iz iste skledje jedel in v isti postelji spal.“ — Kdaj je Benton pričel življenje Ahasverja, večnega popotnika, ne morem reči, ali videti je, da že takrat, ko je bil dovolj močan, da je tekel za materjo, zakaj on pravi: „Amerikanec je doma le kadar je na potu.“ Kot učitelj se je pečal neprenehoma s čebelarstvom, tako da je že okrog leta 1880. prišel na glas spretnega čebelarja in dobrega strokovnega pisatelja. Takrat je iskalo poljedelsko ministrstvo pripravnega moža, da bi ga poslalo na državne stroške proučevati čebelarstvo križem sveta. Benton je porabil vsa svoja znanja in zveze v to, da bi se mu podelil ta častni posel. Nek „prijatelj“ pa, kateremu je bil

*) Rojen je bil v Coldewater (Michigan). —

***) Njegov praded je prišel v Ameriko leta 1630. iz Irskega. —

****) Prav kakor na Kranjskem! —

Op. uredn.

Op. uredn.

Op. uredn.

Benton v svoji mladeniški neizkušeni razkril svoj načrt, ga prehitil in prevzame mesto, katero je imel takorekoč že v žepu. Toda zdaj se pokaže Benton kot pravega Amerikanca. Računajoč na svojo mladeniško moč in naslanjajoč se na pridobljene izkušnje, potuje brez vsake podpore po svoji razširjeni domovini, potem po mrzli Kanadi in južni Kaliforniji. Pa še je breme prelahko. V New-Yorku si ga obteži izdatno s tem, da stopi v zakon z mlado Amerikanko in jadra z njo čez široko morje, v tako imenovani stari svet. Kot tujec naseli se zdaj tu, zdaj tam. Prehodil je Sirijo, Malo Azijo in druge kraje ob Sredozemskem morju, čebelaril na otoku Ciper, odkoder je prišel v južno Italijo. Tam se mu je rodila pred 23. leti hčerka, ki je danes, kakor izrezana podoba svoje lepe matere. Od tam je šel na Nemško. Blizu Monakovega rodil se mu je 2 leti pozneje sin Rudolf, ali kakor ga on zove Ralf. Že tam se je seznanil z našo pridno kranjsko čebelo, toda to mu ni zadostovalo; spoznati jo je hotel v nje lastni domovini. Zato je prišel na Kranjsko in se naselil leta 1885. prav blizu Ljubljane. Tam je čebelaril 2 leti. potem pa je prišel v Kranj, kjer so ga 3 leta pozneje le obšle človeške slabosti in se mu je začelo tožiti po domu. Hodil je s povešeno glavo, govoril, da je čas, da prideta otroka v šolo, dasi ju je v najnujnejših rečeh že sam poučeval. V družini je bilo čutiti, da se pripravljajo za nekaj važnega. Otroka sta se gostokrat igrala vožnjo po morju s tem, da se je vsedla deklica v kak velik prazen panj, dolgolasi bratec Ralf pa jo je zibal in vlačil, in če ni posegla za časa vmes skrbna mati, prekucnil jo je, in to je bila nesreča na morju. Bili so to prvi dnevi mesca decembra leta 1890., ki so bili za ta čas nenavadno lepi in topli. 5. decembra je Benton odhajal, poslovivši se z veselim pozdravom: „Na svidenje!“

Tako je torej Benton končal svoje desetletno popotovanje po starem svetu. (Konec prih.)

Naš napredek.

(Iv. Jurančič.)

V zadnji številki „Sl. čebelarja“ javlja g. urednik, da je število udov, oziroma čitateljev „Čebelarja“, doseglo tisoč. Oveselilo me je to, in gotovo je vsakdo, komur je napredek in prospeh društva na srcu, to novico z veseljem pozdravljaj. V osmem letu smo tedaj prišli do tega zaželjenega števila. V prvih letih je seveda šlo malo počasi, pač pa se je naglo povzdignilo v zadnjih dveh letih. Ko imamo zdaj en tisoč, Bog daj skoraj dva tisoč!

Seveda to ni še bogvekaj, ko je vendar mnogo čebelarskih društev, ki štejejo pet, deset in še več tisoč, vendar pri naših razmerah in sredstvih je to vsekakor veliko. V drugih deželah se čebelarska društva vse drugače podpirajo, n. pr.: l. 1900 je dobilo Češko centralno društvo okoli 4000 K raznih podpor; Dunajsko centralno društvo okoli 10.000 K raznih podpor, razun tega še 3000 K podpore za ustanovitev čebelarske šole. Ogrska vlada pa porabi na leto gotovo nad 100.000 K za čebelarske namene. Kaj pa uboga

naša društva? Vendar je upati na boljšo bodočnost, na boljši uspeh. Ko bomo imeli več tisoč udov, nas v tem oziru vlada gotovo ne bo mogla prezirati.

Oglejmo si nekoliko naslednjo statistično sestavo vseh avstrijskih dežel, videli bomo, da zavzemajo slovenske dežele v tem oziru jako častno mesto. Leta 1890 je imelo:

Dežela	Število čebelarjev	Število panjev	Število panjev na enega čebelarja
Nizje Avstrijsko	11484	49818	4:34
Gornje Avstrijsko	13726	38125	2:78
Solnograško	2986	12111	4:16
Štajersko	23001	100573	4:37
Koroško	5107	54275	10:63
Kranjsko	4737	49295	10:34
Primorsko	2192	14308	6:53
Tirolsko	10035	49099	4:89
Češko	33976	149738	4:41
Moravsko	11030	83571	7:57
Šlezija	2743	17749	6:46
Galicija	28135	261047	9:28
Bukovina	4309	27808	6:49
Dalmacija	2041	12823	6:28

Ako vzamemo na Štajerskem in Koroškem število čebelarjev in panjev na polovico (zaradi nemškega prebivalstva), dobimo:

Dežela	Število čebelarjev	Število panjev
Kranjsko	4737	49295
Štajersko	11500	50286
Koroško	2553	27137
Primorsko	2192	14308
skupaj	24782	141021

Potemtakem je na Slovenskem že pred 15 leti čebelarilo okroglo 24 tisoč čebelarjev s 140 tisoč panji. To število se je pa v teh 15 letih gotovo izdatno pomnožilo (število čebelarjev od l. 1900 mi ni na razpolago). Gotovo je tedaj na polju organizacije še veliko dela, in tudi lepega uspeha se je nadejati, seveda po vstrajnem delu. Ako se jih zbere le polovica v okrilje slovenskih čebelarskih društev, jih imamo 12 tisoč. Kaj ne, ko bi imel „Čebelar“ kdaj 12 tisoč naročnikov, potem bi pa že dihal! In to, upajmo, je v dohledni dobi mogoče.

Pri tej priliki oglejmo si statistiko avstrijskih dežel skozi tri desetletja nazaj, da bomo videli razmerje, oziroma napredek in gibanje čebelarstva skozi več let. Ljudsko štetje od l. 1869 do l. 1900 je izkazalo sledeče število panjev v posameznih avstrijskih deželah:

Dežela	Število panjev				Prirastek v ‰	
	1869	1880	1890	1900	od l. 1890	od l. 1869
Nizje Avstrijsko	59866	53804	49818	65443	31.36	9.32
Gornje Avstrijsko	41699	36001	38125	53188	39.51	27.55
Solnograško	14162	12709	12411	20544	65.53	45.06
Štajersko	106282	82524	100573	107103	6.49	0.77
Koroško	62615	44132	54275	67569	24.49	7.91
Kranjsko	25203	32125	49295	41699	-15.40	65.45
Primorsko	13181	10325	14308	13963	-4.41	5.86
Tirolsko	69106	44889	49099	61709	25.68	-10.70
Češko	140892	175868	149738	199604	33.30	41.67
Moravsko	68865	83441	83571	91104	0.91	32.29
Šlezija	17059	19226	17749	19929	12.28	16.82
Galicija	257493	295686	261047	211157	-19.11	-18.00
Bukovina	27091	24889	27808	17856	-35.79	-34.09
Dalmacija	10229	10693	12823	24413	90.38	138.67

Če primerjamo tukaj desetletja med seboj, vidimo, da je število panjev do l. 1890 v mnogih deželah padlo, razun Kranjske, Primorja, Češke, Moravske, Šlezije, Galicije, Bukovine in Dalmacije (same slovanske dežele). Od l. 1890 do 1900 je padlo število panjev na Kranjskem, Primorskem v Galiciji in Bukovini; od l. 1869 do 1900 (v 35 letih) je število panjev padlo na Tirolskem, v Galiciji in Bukovini; v vseh drugih deželah je v tem času čebelarstvo napredovalo, zlasti se v zadnjem desetletju opazuje izdaten napredek.

Te številke se bodo zdele marsikomu suhoparne; nisem jih pa, dragi moji, nabiral in zapisal le zato, da bi se v Čebelarju papir počrnil, ampak, da bi čč. čitatelji, zlasti sotrudniki in vrli delavci našega društva imeli nekak pregled, obzorje po obširnem polju našega dela. Iz tega namreč naravnost lahko vidite, da je še res veliko dela, predno se bodo zbrali vsi slovenski čebelarji v en tabor. Statistika ima ravno toliko vrednost, kakor vsak gospodarski račun, in je skoraj bistveno enointisto. Tudi naša društva naj bi sestavljala in biležila natančno statistiko o svojem stanju, delovanju, napredku itd., da bi vsaj vedeli, kako daleč smo že prišli ter koliko še zamoremo doseči. To bi imelo gotovo trajno zgodovinsko vrednost.

Povodom tega usojam si staviti sledeči predlog, ki bi naj prišel v naj-krajšem času v odborovi seji v pretresovanje:

Slavno čebelarsko društvo v Ljubljani blagovoli dati tiskati nefrankovane dopisnice, ki bi naj bile razdeljene v toliko rubrik, da bi se moglo zabeležiti: 1. število prezimljenih panjev, 2. rojev, 3. a) s premakljivim, b) z nepremakljivim satovjem, 4.) skupno število vseh obljudenih panjev, 5. par rubrik za razne sisteme panjev, 6. morebitna izguba pretekle zime, 8. pridelki v kg, a) med, b) vosek.

Te dopisnice bi se z eno prihodnjih števil „Čebelarja“ vposlale vsakemu članu oziroma naročniku, ki bi jo izpolnil ter poslal društvu nazaj (seveda frankovano); štajerski čebelarji, Spodnještaj. čebelarskemu društvu v Ptuj,

drugi pa čebelarškemu društvu v Ljubljano. Temu primerno bi naj bili naslovi že tiskani.

Ko bi bili vsi člani že organizirani v podružnice, bi se to seveda krajšim potom doseglo s statističnimi polami, kakršnih bi se po ena vposlala vsaki podružnici ter bi se na tej podatki vseh članov skupno zapisali.

Na ta način bi se lahko doseglo, da bi imeli do novega leta natančno sliko društvenega gibanja, delovanja, napredka in uspehov.

Najvažnejše čebelarjevo opravilo v jeseni.

(Matej Vidmar.)

Bliža se čas, ko bo minula ajdova paša, ko bo čebelar letos zadovoljen spravljal svoj čebelni pridelek in ko bo odločil večje ali manjše število plemenjakov za prihodnje leto. Za vsakega čebelarja je to najveselejša, a za naprednega čebelarja najvažnejša, za umno čebelarjenje vsako leto se vračajoča doba. Vsak ima veselje nad uspehom svojega truda, še večje veselje pa ima čebelar s svojimi čebelami, kadar mu dajo pridne živalce obilo sladkega, zdravjekrepilnega medu in voska, kar se izmed vseh kmetijskih pridelkov najlaglje v denar spravi. Zato moramo le obžalovati, da ta pridelek od leta do leta pada, ter ga ne umemo po njegovi pravi vrednosti izkoristiti in ceniti. Prav v ta namen so se zadnji čas začele ustanavljati čebelarske podružnice, da bi vse čebelarje organizirale, da bi se združili, ter tako združeni čebelarji določevali sami cene svojim čebelam, medu in vosku, ne pa razni medarji in prekupovavci, kot se to sedaj godi.

Če pa hočejo čebelarji imeti moč v svojih rokah, da bodo določali cene sami, morajo tudi drugače čebelariti kot so doslej. Oni morajo skrbeti za dobro pleme, osobito morajo polagati vso skrb na izbiro plemenjakov. Saj ravno v izbiranju in prezimovanju plemenjakov kaže čebelar svojo mojstrsko sposobnost, saj od tega je največ odvisno, s kakšno gmotno koristjo bode tudi nadalje čebelaril. Ravno v tej stvari se med našimi čebelarji veliko greši, ker polagajo v ta čebelarjev važni opravke vse premalo skrbi. Da se ta odstrani, je potrebno, da se zlasti začetniki in drugi čebelarji, ki ne polagajo na umno prezimovanje dovolj pozornosti, opozarjajo, kako naj to važno čebelarsko opravilo pravilno in umno opravljajo.

Z odvetenjem ajde — kot zadnje rastline, ki v veliki meri med — neha za naše ljubljenske paša na prostem; čebelna nprav to tudi dobro čuti, zato se v tem času na vso moč trudi z nabiranjem; in potem si uravna svoje nadaljne življenje. Kakor je od zgodnje spomladi in celo leto vse njeno delo merilo le na razširjenje prostora, na množitev ljudstva v panju, na izdelovanje satovja, prinašanju medu in cvetnega prahu, tako se sedaj v panju vse predružači. Zalega se zmanjšuje, delavke ne dobivajo več toliko paše, da bi zadostovala za preskrbljenje panja, in če večkrat tehtaš panje, se prepričaš, da ne dobivajo več na teži, ampak da so zmiraj lahkejši. Seveda

da je to zavisno od slučajnega vremena in od leže kraja, ali čez nekaj tednov pozneje se to gotovo zgodi.

Sedaj je pravi čas, da se čebelar odloči, katere panje bo odločil za prezimovanje, katere prodal, oziroma doma podrl in pridelek spravil. Ravno to delo, odločitev panjev v prezimovanje, le preradi in prepogostoma naši čebelarji nespametno izvršujejo, ker dostikrat posnemajo skopuhe, ki puščajo najslabše, najmanj medu imajoče panje, ter ne pazijo na to, če imajo panji mlado in rodovitno matico ali ne.

Star čebelar, ki čebelari z veliko mero in z navadnim starim panjem, ki pošilja vsako leto veliko število panjev plemenjakov po svetu, mi je v prezimovanju pripovedoval sledeče nauke, ki jih hočem tukaj popisati. Na vprašanje, kako in kakšne plemenjake on izbira in ozimuje, mi je pripovedoval sledeče:

„Za prezimovanje odločujem dovolj močna ljudstva, pri katerih se vselej prepričam, da imajo mlado in rodovitno matico; s slabo matico, naj je tudi mlada, ga nikdar ne pustim. Gledam tudi, da ima dosti medu; na satovje ne gledam veliko, naj je tudi staro, da je le lepo; v takem starem satovju čebele lahko še tako hudo zimo prebijejo. So tudi nekateri, kateri menijo, da se v starem satovju ležejo manjše čebele, a jaz sem se iz izkušnje prepričal, da to ni res, saj čebele svojo pravo velikost dobe šele nekoliko dni, ko izlezejo iz svojih celic. Preveč medu jim v jeseni nikdar ne vzamem, ampak spomladi, ko začnem razširjati vališče. Saj ga znajo čebelice bolje hraniti, nego jaz; jaz sem pa brez skrbi, da bi jim živeža zmanjkalo, naj se zima steguje in zvija, kakor kača. Izberem take panje, ki so bili najbolj pridni in marljivi v nabiranju in ki so krotki in pohlevni. So tudi nekateri kakor furije, ki se zaletavajo v človeka brez vsakega vzroka; takih nikdar ne pustim. Če nimam vsled slabe jeseni zadosti močnih in pripravnih panjev, združujem dva ali tri panje v enega in si vselej pridržim mlajšo in rodovitnejšo matico. Združujem pa tako, da dam obema panjema s tobakovim dimom enak duh, ali jih pa poškopim z medeno vodo. Največkrat pa združujem tako, da onemu, ki ima slabo matico, vzamem satovje, iz katerega omedem vse čebele in ga dam onemu, ki ga hočem obdržati, čebelar pa vzamem slabo matico, jo starem in čez nekaj ur pozneje, ko se zaveda brezmatičnosti, jih dam onemu, ki sem mu prej dal satovje. Na ta način se mi nikdar ne spopadejo; tudi pred ajdno pašo ne. Če pa nima kak panj dovolj medu, dodam ga mu ali v satovju, navadnim panjem pa v posodi pred nastopom mraza do srede oktobra, tako da ga lahko v celicah zadelajo. Vsak srednje močan panj mora imeti pri meni 12—13 *kg*, ali 23—24 funtov medu. To dodajanje se mora opravljati zgodaj zjutraj ali pozno zvečer, posebno pri čistem medu, da se ne povzroči ropanja. Žveplam nikoli ne. S takim izbiranjem zagotovim si vselej, da mi v zimskem mrazu ne pogine noben panj, ter sem brez skrbi, da bi moral zgodaj pitati, in kar je najvažnejše, smem opravičeno pričakovati zgodnjih in močnih rojev. Kakor si umni živinorejec s skrbno izbiro vedno izboljšuje svojo pasmo v hlevu, ravno tako mora storiti in delati umen čebelar v svojem čebelnjaku.“

V interesu našega čebelarstva je želeti, da bi se čebelarji poprijeli take skrbne izbire pri jesenskem določevanju panjev v prezimovanje ter si stem sami sebi največ koristili, služili bi pa obenem dobri stvari sami.

Marodér.

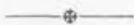
(Ivan Nepomuk Babnik).

Pozen si! Vendar vesel te pozdravim,
Krasno palačo takoj ti pripravim!

Bilo je v nedeljo, 27. avg., ko se pripeljem iz Ljubljane v svoje čebelarsko kraljestvo. Prvi pogledi in koraki veljajo seveda, kakor zmeraj, svojim ljubljenkam. Ni se bilo treba dolgo ozirati, kar zagledam blizu čebelnjaka na jesenu velik roj. „Kaj pa je tebe treba biló?“ — si mislim, vendar hočem, predno določim usodo, pogledati, iz katerega panja si izletel. V žlico ogrebavnico nasujem nekoliko moke, dodenem kepo čebel in vržem pred čebelnjakom v zrak, a ne previsoko. Kmalu se je prašilo nekaj belih čebel v „Bika“, pogledam, in res je ta znorel. „Čebel imaš še veliko, dodelal si že na steno dva sata polna medu — zamudil sem ti dati satja — vsega imaš dovolj, zatorej hočem vsaditi tvojega vnuka v nov panj“. Vnuk iz družca — 27. majnika — in iz najboljšega plemenjaka je tako redka prikazen, da hočem poizkušati, kaj bo naredil v teh kratkih dneh. Če bi Vi, gosp. urednik, videli matice iz tega plemenjaka, vskliknili bi gotovo: „O sakra! To je pleme, ta Babnikova žvav!“ Prava slast za take čebelarske patrijote kakor ste Vi!

Za maroderja sam krstil tega zakasnelca. Ogrebem in vsadim Jernejeve nedelje roj v novo palačo. Ta palača je nov francoski panj, kojega kónčnica ima umetniško izrezano glavo. Glavo leva je nekje na shodih iztaknil naš društveni lev — Bohun. Kot nesebičen prijatelj jo podari meni, vedevši v meni mecena in videvši kako se mi dopade. V ta imenitni panj sem torej ogrenil 3 kg težkega vnuka. Panj sem opremil s 7 okvirji, dva z dodelanim satjem, 5 s celimi umetnimi stenami, in čuda, tretji dan je bilo že premalo prostora; naredile so že na strop začetke satov. Da preprečim nepravilnost, dodam še dve umetni steni, in če Bog da do Malega Šmarna lepo vreme sem preverjen, da izdelajo vse satnike in jih napolnijo z medom. Vsaj je letos izborna ajdova paša in Vam o tej, g. urednik, če ima „Čebelar“ dovolj prostora za oktobrovo številko kaj več poročam.*) Ponudba pa velja le, ako bi se iz drugih krajev kaj enacega ne sporočilo.

Sedaj ko to pišem — 5. septembra — se pa vsiplje marodér iz levovega žrela, kakor bi „metlo vlekel.“ Le delajte pridno, ljubice moje, kmalu pride čas počitka, čas, ko boste snivale o prihodnji spomladi in nje solnčnih dneh.

*) Prosim! — Uredn.

Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu.

(Govoril pri mesečnem zborovanju »Štaj. čebel. društva« v Gradcu dne 11. februarja 1904 gospod dr. Terč, s čigar privolitvijo prestavlja iz »Steier. Bienenvater« Kurbus.)

Konec.

H koncu mesca sušca dobila je prve pike; neznatne otekline pokazale so se šele za 300 piki; nekaj časa so izostale ter se zopet pokazale; to menjava je trajalo do začetka novembra; dobila je približno 5600 pikov. Med zdravljenjem vračajoče se bolečine so bile zmiraj lažje in krajše; v svrhu izdatne imunitete dajal sem še pike, ko se bolezen zaporedoma več tednov ni ponovila.

Beljakovina je že mesca junija iz vode izginila, ravno tako eksudat iz desne prsne votline. Koncem septembra bolnica ni čutila več bolečin, je cvetoče izgledala ter se je lahko več ur izprehajala; čutila se je zdravo. Opozoril sem jo na znabitno vrnitev boleznin in tudi na potrebno zdravljenje. Zimo in tudi burjo v Trstu je srečno prebila, pa že začetka sušca 1903 ponovila se je bolezen v členkih na prstih, rokah in laktih, ki je pa po nekaterih pikih zopet izginila. Čez poletje dobila je še približno 1000 pikov. Njeno splošno stanje je bilo povoljno, le vsak mesec o gotovih časih so se pokazale lahke otekline v členkih na rokah, ki so v dveh ali treh dneh same izginile. To dokazuje posebno veliko nagnenje bivše bolnice k revmatizmu in izvanredno trdovratnost prestane boleznin. Imunizovanje se bo še leta in leta moralo svežiti. Ta slučaj je kot praktičen in teoretičen zelo zanimiv.

S čebelnim pikom se dado zdraviti tudi revmatične afekcije živcev in bi lahko tudi tukaj precejšno število uspehov navedel. Vendar nujajo tudi tukaj zastareli slučajji velike težave. Moram pa pri tej priliki povdarjati, da ne navadne nevralgije, ampak le same revmatične bolečine in vnetja živcev so lahko predmet zdravljenja s čebelnim pikom.

Ko sem Vam, gospodje, toliko o svojih uspehih povedal, ne morem svojih neuspehov zamolčati. Dosti imam tudi teh! Od tako izvanrednega in drastičnega zdravljenja ni pričakovati družega nego drastičnih uspehov. Slišali ste uže pred, da se s čebelnim pikom ne dado čudeži delati. Tako je mnogo bolnikov, ki niso koj ozdravili, izgubili zaupanje, če so ga sploh imeli, ter niso zdravljenja poizkusili iz gole radovednosti; taki so raznašali najslabše govornice. Drugi bolniki zadovoljili so se s ponehanjem bolečin, to je s polovičnim ozdravljenjem, ter se niso pustili imunizovati; ponovitev boleznin je potem povzročila misel: Tudi čebele ne pomagajo! Drugi bolniki so se zopet prestrašili oteklina in drugih viharjih prikazni ter se niso za to zdravljenje ogreli. Marsikateri bolnik se je dal sredi zdravljenja od nasprotnikov pregovoriti, in v prvih letih sem bil sam, ker mi je izkušnja manjkala, ter uspeha nisem bil sigurn, a nisem izgubil poguma za nadaljevanje tega herojičnega in bolečega zdravljenja. Povedati moram še tudi, da sem mnogokrat poizkusil zdraviti zanemarjene, celo pohabljenе in vsled revmatizma drugih boleznin (tuberkuloze, krvnice, ledvičnih boleznin, nevrastenije i. t. d.) popolnoma onemogle osebe. Te bi moral koj odvrniti; pa ker sem imel tudi pri tacih tuintam

povoljne uspehe, bil sem podjeten. Če je potem tako zdravljen in izboljššan revmatik na drugi bolezni umrl, se je seveda po meni metalo kamenje. Vsi ti neuspehi, ki so vendar mogoče izkušnjo bogatili, škodovali so mi več, nego so mi koristili najsijajnejši uspehi. Konečno je tudi najuspešnejše zdravljenje boleče, in to tolmači, zakaj je v mojem delokrogu moje zdravljenje tako malo razširjeno. Tolažiti se moram s pregovorom (za me majhna tolažba): Dobra stvar potrebuje časa. Mnogokrat sem hotel ta boj razžaljen opustiti, ko me je zapuščal pogum, ter se mi je bilo bati za svoj obstanek. Vendar sem vstrajal, in danes po 25letnih poizkusih, ko vidim množico cvetočezdravih nekdanjih revmatikov, ki so se leta in leta z različnim zdravljenjem s to boleznijo borili, hirali in bili na robu obupa, danes izpolnujem dolžnost humanitete, ako svoje zdravljenje svojim stanovskim tovarišem v pravih slučajih priporočam. Pravi slučajji so pa tisti, kadar vsa druga sredstva pomoč odrečejo ali se sploh rabiti ne dajo.

Nesposobni so otroci in starejši ljudje, osebe s srčnimi slabostmi in tako težkobilni revmatiki, pri katerih je nujna pomoč potrebna. Zmiraj je naloga zdravnika v gotovih slučajih pravo sredstvo izbrati.

Tudi si mora zdravnik kakor bolnik predočiti, da čebelni strup le vzrok revmatizma in s tem tudi bolezen, ne pa vsled boleznii nastopajoče starejše napake in spremenitve odstrani, čeravno se sme upati, da narava po prenehanju boleznii tudi v tem oziru marsikaj popravi.

S čebelnim pikom se tedaj ne sme predolgo čakati. Eno, dve, kvečjem tri leta, ko se dobi prepričanje, da nobeno sredstvo več ne pomaga. Trdim sicer, da se vsak slučaj revmatizma (z uže navedenimi omejitvami), dá s čebelinim strupom ozdraviti, pa po mojih izkušnjah vsled boleznii oslabele osebe ne morejo več potrebne mere čebelnega strupa prenašati, posebno če je zdravnik po okoliščinah primoran hitreje zdraviti. Bolnik se navadi na bolečine pikov, ko vidi in čuti njih ugodno učinkovanje, vendar se bolečine po pikih tem bolj čutijo, čim bolj se bolezen na boljše obrača. V zadnjem slučaju se mora število pikov na dan omejiti, kar ozdravitev otežuje in zavlačuje. V bodočnosti si ne bom pustil čas zdravljenja določiti in tudi ne bom dekrepidnih oseb zdravil. S tem sem si nakopal najhujšo nevhvaležnost.

Vendar se ne bojim, še enkrat izjaviti, da se s pravočasnim zdravljenjem revmatizma s čebelnim pikom lahko težke okoliščine te boleznii odstranijo. Prihodnost bo to pokazala.

Učinek čebelnega pika je krajeven in splošen (po prikaznih imunitete dokazan); ako kdo trdi, da čebelni pik le po glavni razdražljivosti, kakor kak vesikator učinkuje, govori o tem, kakor slepec o barvi.

Hitim h koncu, gospodje, ter si za to prihranim najzanimivejše. Gospod dr. Josip Langer, privatni docent na univerzi v Pragi, je opazoval, da v 0.10% raztopini po njem napravljene učinkujoče substance čebelnega strupa nekatere mikroorganizme, kateri so bržkone vzrok revmatizma, le slabotno živijo, se tudi ne množijo, iz tekočine pa v drugo ugodnejšo predjani, svojo prejšno svežost zopet dobijo.

Čeravno ti majhni organizmi v čebelnem strupu niso poginili, vendar se stvar v živem telesu drugače pretvarja. V njihovem slabotnem, po čebelnem strupu lažje pristopnem stanju, se jih kislec telesa lažje loti in umori ter s tem vzrok revmatizma odstrani.

Konečno navdaja me up, da kadar bo splošno pripoznano, da je čebelni strup istinito specifično sredstvo proti revmatizmu, zdravljenje s čebelnim strupom, ki je dandanes težkotno in boleče, bo ali z vbrizganjem Langerjevega čebelnega strupa, ali s primerno napravljenim serumom skoraj brez bolečin.

Nikogar ne bi ta napredek bolj veselil nego mene, ki sem to že zdavnaj znano domače sredstvo skozi 25 let v več nego 500 slučajih poizkušal, se ga priučeval in se o njegovem delovanju toliko prepričal, da ga lahko dandanes vsak zdravnik poizkusi. Po vseh razžaljivih napadih, ki sem jim bil ta leta izpostavljen, in po vseh teh žrtvah, ki sem jih tej stvari žrtvoval, upam le na eno plačo, namreč doživeti še, da pride čebelno želo še do večje veljave, in da se raditega čebelarstvo še bolj razširi.

Čebelarjem v preudarek.

(Spisal Iv. N. Babnik).

Dandanes, v času elektrike, je treba vednega napredka; kdor ne napreduje, nazaduje ter podleže prej ali slej. Ta jeklena postava velja za posameznike, narode in države. Tej sili, teku časa, se nihče ogniti ne more. Mi, čebelarji, smo tudi podvrženi temu zakonu, zato je bodi naše geslo: védno naprej!

O čebelarstvu sploh se veliko piše in še več govori, o trgovini čebelnih izdelkov se pa bore malo bere in uči. Posebno mi, Slovenci, smo v tem zaostali. Resnično je, da deluje čebelarstvo, društva in posamezniki na to, da bi se kar največ mogoče izkupilo za vosek in med. Vosku se ne more zvišati cena ker nima toliko porabe kakor v preteklih časih, razun tega mu pa delajo veliko konkurenco različni surogati, kakor cerezin, parafin in drugi. Pri medu je pa drugače. Ker se uživa, se mora gledati na pristnost in snažnost, Reklama se tudi ne sme pozabiti. V Švici, na Angleškem in Francoskem dobiš v hotelih k zajtrku in kosilcu med kot posladek. In pri nas? Pri nas se za potvice in pecivo kupuje le zmes, ki jo hočem niže omeniti. Koliko več bi ti, dragi čebelar, dobil za med, če bi ga sam pripravil za pitanca ali ga iztočil s točilom za prodajo ljudem, ki vedo ceniti fini med! Pomisli, po kaki ceni prodaš čebele medarju in koliko bi dobil, ako bi se sam malo potrudil. Smelo trdim, da še enkrat toliko. Sedaj dobiš za *kg* kakih 70 h, pomladi pa, ko rabiš pitanca, moraš plačati za isto težo 1 K 20 h. Pa vse bi še bilo, če bi dobil vedno zanesljiv in zdrav med; kolikokrat se pripeti, da zaradi slabega pisanca prideš ob vse čebele. Letos je došlo društvu več takih pritožb in bomo v prihodnje ostro postopali proti prodajavcem takega medu. Že sedaj opozarjamo vse prizadete na to, obenem pa prosimo, da se nam

sporočijo vsa taka dejstva. Če pomislimo od koliko strani se pripeljejo čebele medarjem, potem lahko uvidimo, da pride vmes tudi med iz po gnilobi okuženih panjev. Ako nadalje upoštevamo, kako se pri nekaterih medarjih pripravljaja pitanec, si brez težave naredimo pravo sodbo o njega kakovosti. Tista zažveplena zmes pa, ki jo pripelješ medarju, se iztiska kakor je, s satjem, zalego, čebelami in vešnimi črvi; iz tega pa imaš med za pecivo. Resnično, to je zmes, od katere bi se vsakdo z gnusom obrnil, če bi mu bil znan nje postanek. Človek, ti poteptaš zlato v blato! Pitanec si napravi sam, da boš imel zanesljivo blago. Letos, ko je ajda tako močno medila, se še posebno priporoča nabaviti veliko ajdovega medu. Med od ajde je za pitanje najboljši. Odberi najlepše sate, zalego skrbno odstrani, — obnožina ne škoduje, nasprotno je zelo priporočljiva kot primes pitanču, — potem pa iztiskuj v čedne posode! Delaj v prostoru, ki v njem ni muh in drugih mrčesov; tudi otrok ne spuščaj v prostor, ker bi ti lahko napravili kako škodo s tem, da bi v med natrosili kruhovih drobtin.

Čas žetve je tu! Koncem avgusta so čebele po trudapolnih dneh že nakopičile sladke zaklade v svojih gradovih in sanjajo o kruti zimi, ki ima kmalu prevzeti vladarstvo za kakih 5 mesecev. Pripravi vse, da bo tvoje čebele čvrste pozdravil prvi spomladni solnčni žarek. Pa večkrat se varajo, revice! Hvaležnosti človek ne pozna. Z marljivostjo so nabirale sladki nektar; koliko stotisoč cvetličnih čašic so obletele, da so nasrkale 1 kg medu. Za plačilo jim bode žveplo. Hvaležnost, ha, bajka iz devete dežele! Naš umni čebelar pregleda, pretehta vsak panj; tuhta in pretuhta, da so najtežji sposobni za klavnico; slabiče pa določi za pleme, neglede na to, imajo li mlade ali stare matice. Nekaj enakega sem naletel pri čebelarjih, ki čebelarijo skoro pol stoletja. Drugi dan pa, ko je tak čebelar, ki je vreden postati častni meščan pri Abderitih, po modri ukrenitvi zažveplal tej nezasluzeni usodi odločene panje tedaj pa hi, kobilica, proti beli Ljubljani v D..... klavnico. Kako se tam manipulira, izbira in odbira med, vam je g. Bukovic v svojem članku „Podiranje panjev pri medarjih“ v števil. 9 pret. 1., str. 130 s skelečim sarkazmom popisal.

Kaj pa je s trgovom za med? Kje je? Morebiti na Kranjskem, Štajerskem, Goriškem? Iskali ga bomo zaman. In zakaj? Zato ker smo bili malobrižni in ker je diktiralo ceno par trgovcev za med. Trgovcev, ki o čebelarstvu nimajo pravega pojma, in ki jim je čebela le molzna krava. Tem trgovcem pade vsled slepote čebelarjev na milijarde živih bitij kot žrtev nevednosti v žrelo Moloha.

„Kedaj vremena bodo čebelarjem se zjasnila?“

Vprašanja in odgovori.

1. Jeseni nameravam precej panjev podreti. Rad bi združil čebele podrtih panjev s čebelami plemenjakov. Združevanje sem opazoval pri več čebelarjih, a povsod je par dni po združevanju ležalo pred čebelnjakom vse črno mrtvih, obklanih čebel. Tudi plemenjaki so oslabeledi, mesto da bi bili

živalnejši. Prosim v „Čebelarju“ natančnega navodila, kako jeseni združiti čebele s plemenjaki. (*Ivan B. . . e v Trstu.*)

Odgovor: Vsak čebelar združuje drugače in vsak prisega na svoj način, ki ga ima za najboljšega. Vseh načinov ne moremo opisati, preobširno bi bilo; podati pa hočemo najpripravnejši način. Pri tem opraviću naj nas vodijo sledeče misli:

1. site morajo biti čebele, ki jih nameravamo dodati plemenjaku;
2. združiti jih moramo na večer;
3. plemenjaka pustimo v največjem miru, da čebele ne postanejo srborite in ne planejo po čebelah, ki se praše v panj;
4. čebele naj se spraše pri žrelu v plemenjaka;
5. posameznim plemenjakom je dodati vedno le čebele samo enega podrtega panja, ne pa mešanico iz raznih panjev. Vsak panj ima svoj duh in tako tudi čebele. Če torej dodenemo plemenjakom tako zmes, se bodo čebele gotovo klale, kajti čebele plemenjaka napadejo te mešane goste, ker mislijo, da so ropnice. Posledica tega pa je, da obleži nele dodana žival, marveč tudi čebele plemenjaka.

Jaz izvršim združevanje takole:

Čebele, ki jih mislim dodati, otresem v kak prazen panj. Med otresanjem odleti vsa stara, srborita žival, in ostanejo mi v panju le tiste čebele, ki so vredne, da jih ohranimo pri življenju.

Proti večeru potisnem plemenjaku pod brado precej veliko desko, nanjo pa stresem čebele, a brez matice. Nato jih zajamem z žlico in denem pred žrelo, da se začno prašiti v plemenjaka. Ostale čebele potegnajo za šumom, in kmalu je vse v panju.

Tudi lahko postavimo plemenjaka na tla, pred panjem razgrnemo rjuho, nanjo pa stresemo čebele, ki se nato spraše samé v panj.

Vsa ta opravila se naj izvrše mirno, in klanja ne bo!

2. Katero slovensko čebelarsko knjigo naj si naročim?

Odgovor: Sedaj ni nobene take knjige, ki bi jo mogli priporočati. V kratkem bosta izšle knjigi, ki ju je spisal največji avstrijski čebelar — Kranjec Janša.

Listnica uredništva.

Gosp. A. P. na Sp. L.: Pismo oddali gosp. tajniku. — Gosp. J. R. v L.: Tudi tako. — Gosp. M. J. v L.: Prav žal nam je, da nas vaš cenjeni obisk ni našel doma, a pri slavnosti otvoritvi našega lova tudi urednika ni smelo manjkati. Čebelarska sezona podaja lovski roko, urednik pa vam v duhu čez hribe in doline ter vas s spoštovanjem pozdravlja.

Slovensko čebelarsko društvo v Ljubljani

prodaja

starejše letnike „Slovenskega Čebelarja“.

Cene so: Nevezan letnik (1—6) po **2 K**; v krasne izvirne platnice vezan po **3 K 30 h**; same platnice so po **30 h**. — Pošilja se poštnine prosto. — Lanski letnik je pošel.

Čebelnjak

3 1/2 m dolg, 2 m širok in 2 m visok, nekaj nemških pokončnih in podolžnih panjev, kranjske panje in panje s satniki nemške normalne mere ima na prodaj

Franc Unger v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

Cena po dogovoru.

Čebele kupuje

M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem.

Prodaja pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska po najnižji ceni.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ v Ljubljani.

Velikanska pesa (kvedlinburška)

kraški in ameriški grah, ruski lan, vse vrste detelje, posebno za čebelno pašo, „Facelija“ in „Esparsetta“; vse vrste travnih semen za napravo ali izboljšanje senožeti, kakor tudi vse vrste zelenjadi, zajamčeno kaljive pri

Peter Lassniku, Marijin trg v Ljubljani.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva prodam

160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s predno dvojno steno, vratni in pokrovom, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s karbolinejem, z mediščem, mrežastim okencem, balonom, 2 slamnatima blazinama, brez satnikov po K 9.—, brez medišča in blazin pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnideršič, Il. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.